

Häädemeestel, 30. juunil 1959.

N.a.

hr. H. Rajamaa!

Nii kiiresti kaovad päevad - juba laulab südamevi akna taga oma sumisevat viisi ja kõikide teede ning radade ääri palistavad õitsvad valged ristlikheinad. Koolitöö on meil küll juba enam kui kuu aja eest lõppenud, aga puhkus algas mul alles hiljuti. Käisin õpilastega Pärnu laulupäeval ja tegime väikesi matkamisi koduümbruses. Pikema traditsioonilise ekskursiooni oleme ette võtnud. Enne juulikuu lõppu, mil ööd on soojad ja mõnjad nii metsades kui ka aedades valminud. Mõeldunud aastal käisime pikki põhjarannikut kuni Narvani - need olid paigad, kus ma pärast seminari aega

polegi viibinud. Narva on tõusnud
uuesti tuhande ja rusudest nagu Föömiks.
lind, ühtlasi võtnud endale hoopis uue
ilme. Lõunapoolsel linnaserval laiub meri,
endine jõesäng on aga nagu tohutu pae.
plaatidest kiina, mis tühjas ammutatud,
ja juba pole enam. Selle asemel voolab
veri betoneeritud kallastega kanalid ja
täidab inimese käe ning korraldusi
nagu nuuleras tiener kunagi.

Käesoleval suvel tahame minna Lõuna-
-Eesti küplite ja kirkude keskele, jõuda
Pihavani. Kui aega jätkub, käiksime
Puškini haualegi ära. Mina ise aga
tahaksin jõuda veel mujalegi. Meenutan
alati E. Vilde „Astla vastu“ peategelast dr.
Wallgreni, kes oma jõuvarude hindami-
sens tegi proovi, kui kõrgele ta suudab
veel hüpata. Ja kui sai üle jalgsipingi

nii mis väkus, siis teadis, et ta veel hul-
kuma jaksab minna...

Küllap Teilgi on sel suvel nagu ikka
oma matkad ja muud üritused, millega
sisustate elu tavalise igapäevatöö kõrval.
Millised küll võiksid nad olla tänavul?

Kas Teie noorem tütar on endale juba
koha leidnud, või tuleb tal veel kutsu-
ette valmistada? Õnnitlen Teid ka
vana-vanemate seisusse astumise puhul,
kuigi mu õnnitus tuleb nii hilja. Lühidelt
on muidugi kaugus. Aga eks jõua
tähtedeltki valgusekiired alles aastaküm-
nete järel meie maale, siiski rõõmustavad
nad silma!

Laatsin mõne aja eest Teie poole
teie „Suure Õigekeelsussõnaraamatu“.
Kaks esimest vihikut — tahaksin meelsasti
kuulda, kas olete kätte saanud.

Ja lõpuks on mul Teile palve:
kas võiksite edasi toimetada Oskar
Looritsale lisatud kiri mu hõimu-
sõbralt Pēter Dambergilt, liivlaselt.
Praegu on ta viimane liivlane, kes
veel piinab hoida ja säilitada seda,
mis tilluke väljasurev rahvakilluse veel
oma keelest ja meelest evib. O. Loorits
oli kunagi tema toetaja ja sõber,
kelle nõu ja abi ta niidagi veel vajaks.
Ja ka mina olen ikka alles hõimuaatest
vaimustatud, nagu mmistegi!

Praegu ei mäleta ma enam, millised
fotod seminaristide kokkutulekust ma Teile
saatsin, sellepärast ei tea ka tutvustavat nimes-
tiku saata. Edaspidi olen ettenägelikum,
kirjutan juba kohe nimed juurde.

Teenord pole mul minget uut ja huvitavat
fotot käepärast, lisan siis noore kunstniku
nannamaastiku kujutuse.

Teile ja Teie perile parimaid
tervitusi saates

Enda Kallas.